

Суб'єкт права на конституційну скаргу – громадянин Гаврилюк Дмитро Михайлович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати таким, що не відповідає вимогам частини другої статті 3, частин першої, другої статті 8, частин першої, другої статті 29, статті 55, частини першої статті 126, пункту 1 частини другої статті 129 Конституції України (є неконституційним), припис частини шостої статті 615 Кримінального процесуального кодексу України від 13 квітня 2012 року № 4651–VI (далі – КПК України, Кодекс), відповідно до якого: *„У разі закінчення строку дії ухвали суду про тримання під вартою та неможливості розгляду судом питання про продовження строку тримання під вартою в установленому цим Кодексом порядку обраний запобіжний захід у вигляді тримання під вартою вважається продовженим до вирішення відповідного питання судом, але не більше ніж на два місяці“*.

Автор клопотання зазначає, що внаслідок застосування частини шостої статті 615 КПК України в остаточному судовому рішенні – ухвалі Львівського апеляційного суду від 15 березня 2024 року – порушено його конституційні права, принципи і гарантії, а саме: право на свободу та особисту недоторканність (стаття 29); принцип верховенства права; гарантії захисту судом прав і свобод людини і громадянина (стаття 55), незалежності і недоторканості „суду“ (стаття 126), рівності усіх учасників судового процесу перед законом і судом (стаття 129), а також гарантії того, що *„права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість держави“* (стаття 3).